

κομψότητος τῶν κέντημάτων, ἢ ἄτι-
να βεβαιότατά εἰσι τῆς Σετάβης ¹⁾).

III. — Ἀμετρία μύρων.

Ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἡρωίδος ἡμῶν εἰσ-
πνεόμενος ἀὴρ εἶναι πεπληρωμένος ἢ
μᾶλλον μυρόβροχος ἐκ τῶν ὀξυτάτων
εὐωδιῶν. Εἰς ἕκαστον δωμάτιόν εἰσι
τοποθετημέναι πηγαὶ ὅθεν ἀναβλύζου-
σιν εὐώδη ὕδατα· εἰς ἕκαστον δωμάτιον
ὡσαύτως καλοῦσι θυμιατήρια, ἐνθα ἡ
Ἀνατολή «ἡ χώρα αὕτη τῶν ἀρωμά-
των» ὡς ὁ Στράβων καλεῖ αὐτήν, φαί-
νεται ἐγχύσασα ἅπαντα αὐτῆς τὰ προ-
ϊόντα. Καὶ αὐτὸ τὸ τεχνικὸν ἔτι φύλ-
λωμα ἐξ οὗ οἱ πλείστοι τῶν κεκλημέ-
νων ἐκόσμησαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν,
ἀποπνέει τὴν ὁσμὴν τοῦ δένδρου ἢ τοῦ
ἄνθους ὅπερ παρίστα.

Οἱ ἄνδρες ἐξ ἴσου μὲ τὰς γυναῖκας
καταχρώμενοι τῶν μύρων, ἐξ ἴσου μα-
κρὰν ἐξέπεμπον τὴν ὁσμὴν τούτων, δι'
ὃ ὁ Μαρτιάλης λέγει εἰς τινα, «Ἀπο-
πνέεις τὸν βάλαμον, ἀποπνέεις τὸ κιν-
νάμωμον δι' ὅλων τῶν πόρων.» Εἶτα
προστίθῃσι· «Μοὶ εἶναι τι λίαν ὑπο-
πτου, ὦ Πόστουμε, τὸ ὅτι δηλαδὴ εὐω-
διάζεις πάντοτε, ὁ δὲ εὐωδιάζων πάν-
τοτε, δὲν εὐωδιάζει ἐκ φύσεως.»

Ὁ Μαρτιάλης δὲν δεικνύεται ἐπιει-
κέστερος πρὸς τὴν πτωχὴν Γελλίαν.
«Πανταχοῦ ὅπου ὑπάγεις, τῇ λέγει, θὰ
εἴπωσιν ὅτι ἡ ἀποθήκη τοῦ Κόσμου ²⁾
σὲ συνοδεύει· γινώσκεις πρὸς τούτοις
ἀναμφιβόλως ὅτι καὶ ὁ κύων μου θὰ
ἡδύνατο ἰὰ εὐωδιάζει ὡς σύ.» Τὸ
ἐπίγραμμα, ἄλλως τε, μοὶ φαίνεται
ἀρκούντως μέτριον.

Ἄλλ' ἀφήσωμεν τὴν σκοπιὰν ἡμῶν
ὅπως ἀναμιχθῶμεν εἰς τὴν ἐορτὴν, ἐπει-
δὴ πρὸ πολλῆς ὥρας ὁμιλοῦσι περὶ
ἡμῶν εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

(1) Πόλις τῆς Ταρρακωνησίας ἐπαρχίας τῆς
Ἰσπανίας ἰδρυθείσης ὑπὸ τοῦ Λύγουστον, περίφη-
μος τότε διὰ τὸ λίνον αὐτῆς καὶ τὴν λεπτότη-
τα τῶν ὑφασμάτων. Σ. Μ.

(2) Ὁ Κόσμος οὗτος ἦν ὁ περίφημος τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης μυρεψός, ὡς ἐν προηγουμένῳ φυλ-
λαδίᾳ εἶδομεν. Σ. Μ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

An der Quelle sass der Knabe

(V. Schiller.)

Ἦς τὴν πηγὴν παρεκάθητο νέος
πλέκων στέφανον μ' ἄνθη ποικίλα,
καὶ τὸ ρεῦμα' ἀναρπάσαν τὰ ἄνθη
εἰς τὰ κύματ' αὐτοῦ ἀνεκύλα·
Οὕτω ρέουν κ' ἐμοῦ αἱ ἡμέραι,
ὡς αὐτὴ ἡ πηγὴ, λέγ' ὁ νέος,
οὕτω φθίνει κ' ἐμοῦ ἡ νεότης·
ὡς μαραίνονται τ' ἄνθη ταχέως.

Μὴ ἐρώτ' ἀθυμία τοσαύτη
Ἦς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς μου τί θέλει·
πᾶν εὐφραίνεται τότε κ' ἐλπίζει,
ὅτε ἔαρ γλυκὺ ἀνατέλλει·
ἀλλ' οἱ πόσοι τῆς φύσεως φθόγγαι,
καθ' ὃν αὕτη ἐγείρεται χρόνον,
Ἦς τῆς ψυχῆς μου τὰ βάθη τὴν λύπην
τὴν βαρύναν ἐγείρουσι μόνον.

Καὶ τί πρὸς με πάνθ' ὅσα τὸ ἔαρ
τὸ καλὸν μοι προσφέρ' εἰς χαρὰν μου;
μία μόν' εἶν' ἐκείνη ποῦ θέλω,
κ' εἶναι ἐγγὺς μου καὶ πάντα μακρὰν μου!
Πλήρης πόθου τὰς χεῖρας ἐκτείνω
πρὸς τὸ φίλτατον φάσμα μου τοῦτο,
ἄχ! δὲν φθάνω αὐτὸ, καὶ ὁ πόθος
μ' ἀπομένει ἀπλήρωτος οὕτω.

Ἐλθέ κάτω, ὦραία μου χάρις,
ἄφες νῦν τὸ λαμπρὸν μέγαρόν σου,
ἄνθη ὅσα τὸ ἔαρ παράγει
θεὶ νὰ στρώσω ἐγὼ πρὸ ποδῶν σου.
Ἄκου· τ' ἄλσος ἤχητ' ἐξ ἄσμάτων
κ' ἡ πηγὴ κελαρύζ' ἀγνοιάτη·
διὰ δύο εὐτυχεῖς 'π' ἀγαπῶνται
καὶ καλύβη ἀρκεῖ μικροτάτη.

N. ΣΠΑΘΗΣ

